

Lời tỏ tình của hạt dẻ

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Nếu không thử thì làm sao biết chuyện gì sẽ đến.

1.

Nắng, cái nắng như thiêu đốt xuyên thủng lớp tường bê tông dày đặc vào tận lớp học. Lớp học biến thành chảo lửa. Bằng mọi cách, tất cả sử dụng mọi biện pháp để làm dịu đi cái nóng tường chừng lên đến 100 độ. Những chiếc vở biến thành những chiếc quạt di động, những chiếc khăn ướt dầm mồ hôi nhưng cái nóng chẳng dịu đi là mấy. Tôi phất phất quyển vở .

- Cậu update cái này lên facebook của lớp nha! Trung đứng trước mặt tôi và nói.

- ok. - Câu trả lời quên thuộc của tôi với Trung.

Trung là lớp trưởng của lớp tôi. Tôi thích Trung, đó là điều tôi không giấu nhưng cậu ấy thì không biết và không ai biết cả.

Cậu ấy không thích tôi, tôi biết điều đó và cũng chẳng làm điều gì quá đáng khi ở lớp. Tôi thích Trung từ những ngày đầu tiên vào lớp, phải nói từ ánh mắt đầu tiên khi tôi nhìn thấy Trung trong lớp học. Tôi chuyển đến lớp học mới khi vào năm học lớp 11. Một cô nàng được xem là khác biệt trong lớp với mái tóc cua ngắn như con trai, hơi cá tính và giọng nói miền Nam khác biệt. Tôi được phân vào ngồi cùng bàn với Trung. Cậu ấy nhìn tôi cười, với cặp kính thông minh và thân thiện, khi đó trong tôi như có luồng điện chạy qua, cũng không hiểu vì sao, nhưng hình như tôi thích cậu ấy từ khi đó...

Chúng tôi ngồi cùng một bàn, những ngày đầu tiên của một “ma mới” thật khó khăn với một cô bạn đặc biệt. Trung vẫn luôn sẵn sàng giúp đỡ tôi với vai trò của một lớp trưởng, bài vở, các hoạt động ngoại khóa hay đưa tôi đi dạo quanh những con đường của Hà Nội. Còn tôi kể lại cho Trung nơi tôi từng sinh ra, Sài Gòn, nơi chỉ có hai mùa nắng mưa, nơi những cơn mưa bất chợt đến rồi cũng bất chợt đi. Những cuộc nói chuyện thân thiết của tôi và Trung chỉ dừng lại là những người bạn của nhau.

Trung hòa đồng, hài hước và luôn sẵn sàng giúp đỡ mọi người, và tôi cũng nằm trong số đó.

Điểm số của tôi trong lớp gây ấn tượng với vô vàn những con điểm cộng nhưng ngoại trừ Trung. Cậu ấy học giỏi và được nhiều người yêu quý nên được bầu là lớp trưởng, điều đó cũng bình thường. Nhưng tôi lại là lớp phó của lớp khi tôi chỉ mới chân ướt chân ráo tới đây, tôi đứng trước lớp với con mắt thán phục của mọi người, và cũng gây một chút chú ý với Trung. Cậu ấy quyết định để tôi đảm nhiệm công việc của cậu ấy, người thực hiện các hoạt động của lớp trên fb. Đó không phải là công việc mà tôi yêu thích nhưng lớp lại giao phó cho tôi với một cô nàng biết tuốt lập dị. Tôi chấp nhận nó và làm việc những ngày đầu không mấy hứng thú. Tôi update thông tin, tìm kiếm hình ảnh cho lớp và duy trì mọi hoạt động của nó theo đúng lịch của cậu ấy giao. Dù không phải là công việc yêu thích nhưng đó là công việc giúp tôi tiếp xúc gần hơn với Trung. Tôi có thể gọi điện, nhắn tin, chat với cậu ấy bất cứ lúc nào và cậu ấy sẽ trả lời ngay khi tôi lên tiếng, dù chỉ là những việc của lớp nhưng tôi vẫn thấy rất vui.

Cậu ấy vẫn chỉ xem tôi như một cộng sự nhạt nhòa, không có gì thân thiết.

Yêu ai thật khó, nhưng để nói ra thì lại càng khó hơn. Giữ mãi trong mình thứ tình cảm đó thật nặng nề, và đôi khi khiến ta mệt mỏi. Nhưng lựa chọn thực chất là sự đánh đổi, giữa tình bạn và tình yêu. Tôi sợ mất đi tình bạn đẹp ấy.

2.

Tin đồn bắt đầu lan rộng ra trong lớp, Vân-cô bạn lớp chuyên văn, thích Trung. Vân xinh xắn, dễ thương và có lúm đồng tiền rất duyên. Tôi biết Vân trong vài lần đi họp ở trường. Từ khi biết Vân thích Trung, tôi bắt đầu nhìn cô ấy khi đi trên trường, thăm dò những câu chuyện, tò mò về cô bạn nhiều hơn. Vân hiền lành, phải công nhận vậy. nhưng vì vậy tôi lại càng không mấy thiện cảm với Vân. Chắc đây là điều mà người ta gọi là ghen tỵ.

Một lần tôi thay Trung đi họp ở trường, Vân bị hư bút, cậu ấy đang loay hoay và ngoảnh lại mượn tôi, nhưng tôi lại bảo không có. Ai mà tin được điều đó, khi trong cặp tôi lúc nào ít nhất cũng phải có 2 cây. Cậu ấy vẫn cười với nụ cười thân thiện, tôi cảm thấy có lỗi với cô bạn.

3.

Trung chat với tôi, hiếm khi như vậy. Mỗi lần đều là tôi mở đầu câu chuyện và cậu ấy hồi đáp lại.

- Vân tặng quà cho mình đấy?

- Vậy à. Tôi cũng hơi tò mò về món quà Vân tặng nhưng như vậy tôi lại xen vào sâu quá chuyện của 2 người.

- Cậu ấy muốn tôi cho cậu ấy câu trả lời.

- thế à.

- Nhưng giờ phải làm sao, người cộng sự?

Ừ, thì ra đến giờ tôi vẫn chỉ là người cộng sự, người cộng sự theo đúng nghĩa.-
Thì cậu trả lời cho cậu ấy biết. Dù câu nói vô tư nhưng thực sự tôi thấy lòng mình rất buồn và trống trải quá.

Ngày hôm sau tôi gặp Trung ở lớp. Nhìn cậu ấy vẫn vậy, vẫn như bình thường, tôi muốn hỏi cậu ấy nhưng đó là việc riêng của cậu ấy, tôi không có quyền can thiệp, nếu cần cậu ấy tự khắc sẽ kể cho tôi.

Tôi gặp Vân đang đợi xe buýt về nhà. Hình như bạn ấy buồn thì phải. Tôi bước đến:

- có chuyện gì với bạn à?

Vân nhìn sang tôi với vẻ hơi bất ngờ, hình như tôi đoán ra được điều gì đó từ cô bạn. Chúng tôi vẫn im lặng trên hàng ghế chờ ở trạm xe buýt. Mà cũng đúng, giữa tôi và Vân chẳng có chuyện gì để nói với nhau cả.

Xe buýt đến, tôi và Vân cùng lên xe. Vẫn im lặng vậy, tôi muốn hỏi cô ấy nhưng tò mò là điều không đúng. Chuyển xe vẫn cứ đi, Vân bỗng ngoảnh sang tôi:

- Trung từ chối mình đấy.

Tôi hơi bất ngờ khi Vân lại nói điều đó ra với tôi, và bất ngờ khi Trung từ chối Vân nữa nhưng không hiểu sao trong tôi như có cơn gió vừa thổi qua mát rượi, tôi liền ngoảnh sang Vân.

- Trung nói với cậu à?

- Không, chỉ là mình nhận ra điều đó nhưng vẫn cố thử.

- Sao cậu biết mà vẫn làm, sẽ tự làm mình buồn đấy.

- Mình cũng biết vậy, nhưng không thử làm sao biết, nó khiến mình thấy nhẹ lòng hơn. Nếu cứ giữ nó vậy thì lại làm mình mệt mỏi hơn. Con đường kia dài, nếu đường kia bị chặn thì vẫn có những con đường khác mở ra.

Tôi im lặng khi nghĩ rằng cô bạn nhỏ bé, hiền lành ấy lại mạnh mẽ đến vậy. Tôi thầm khâm phục Vân, dám nói lên những điều trái tim nghĩ, còn tôi vẫn im lặng vậy, vẫn cứ cố giấu nó thật kín chỉ để riêng mình biết.

Vân bước xuống xe. Tôi ngồi trên xe buýt, nhìn theo bóng cô bạn mảnh khảnh đang nhỏ dần và muốn cảm ơn Vân quá.

4.

Tôi bị ốm. Hình như tôi chẳng mấy quen với thời tiết miền Bắc những ngày giao mùa, ẩm ướt và hanh khô. Những chiếc lá vàng đã rụng tả tơi. Mùa đông đang bắt đầu đến với những cơn gió mùa Đông Bắc.

Trung giúp tôi hoàn thành mọi công việc mà tôi đang bỏ dở ở lớp. Trung up thông tin và duy trì hoạt động trang fb theo đúng lịch, không để có sơ suất, cậu ấy chép bài giúp tôi những ngày tôi vắng mặt ở lớp. Vẫn đến nhà thăm tôi sau buổi học, với những câu hỏi thăm xã giao bình thường nhất và luôn chốt hạ một câu quen thuộc "mau khỏe nhé cộng sự".

Ba ngày, tôi quay lại lớp, với khuôn mặt xám sịt sau trận ốm kinh hoàng đang loay hoay với đồng bài tập chất ngổn ngang của mấy ngày nghỉ ốm.

- Cần giúp không?

Tôi liếc nhìn sang cậu bạn, vẫn nụ cười ấy, và cặp kính thông minh, thân thiện, tôi không thể từ chối lời đề nghị ấy. Trung giảng giải và giúp tôi hoàn thành đồng bài tập một cách dễ dàng.

Với tôi cậu ấy in dấu, còn với Trung tôi nhạt nhòa.

Mùa đông ở đây đang lạnh dần, tôi đang cố gắng thích nghi với nó. Tôi xát hai lòng bàn tay với nhau, áp lên má, cố hít một hơi thật dài rồi phả ra tạo thành những đợt khói tròn, lan tỏa trong không trung và tan biến. Có chút gì đó thích thú và nuôi tiếc....

Tôi hẹn gặp Trung ở bờ hồ. Đến đợt khói thứ mấy chục thì cậu ấy xuất hiện. Tôi đưa vội cho Trung túi hạt dẻ vẫn còn nóng ấm mà tôi đã giấu một mẫu giấy nhỏ ở dưới. Trung đứng nhìn tôi với con mắt ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

- Quà cảm ơn cậu những ngày qua.

-

- Cậu nhớ chỉ được ăn một mình và phải ăn hết đến hạt cuối cùng đấy.

Tôi mỉm cười hài hước rồi quay lưng đi trước để mặc cậu ấy đứng vậy với túi hạt dẻ. Tôi bước đi trong người thấy nóng rực khi ngoài kia những đợt gió vẫn thổi lạnh buốt, không cầm soi gương nhưng tôi cũng biết rằng mặt mình đang đỏ ửng.

Nếu không thử thì làm sao biết chuyện gì sẽ đến. Và nếu ta cứ giấu mãi thứ tình cảm đó, để nó trong im lặng mãi, phủ lên nó tấm màn bình yên, thì rồi ta đôi khi cũng sẽ lãng quên nó. Yêu và được yêu không dành cho những kẻ nhút nhát. Mạnh mẽ lên - hãy thử một lần nói thay lời trái tim.